

LBRIS

Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TODEA DEPOUNTI, SILVANA

49 de trepte : poezie / Silvana Todea Depounti. -

Dej : Neuma, 2026

ISBN 978-630-357-032-7

821.135.1

Silvana Todea Depounti

49

de trepte

Poezie

Editura
NEUMA
2026

Cuprins:

POEME EDILICE

De la etaj	7
De anticipație	8
Perpetuum mobile	9
Orașul, în sine	10
Vice-versa	11
Reverie	12

POEME BUCOLICE

minunea cu coada de șopîrlă	15
Bucolica	16
Principiul turmei	18
La cules	19
Floare-n hățiș	20
Interviu	21

POEME MARINE

La suprafață	25
Poem estival	27
La scăldat	28
Plaja și eu	29

POEME SIMPLE

Slugă la cinci stăpîni	33
Slăbciune	34
O viață de om	35
Sprint	36
Introspecție	37

POEME TRISTE

Natură statică	41
Reportaj	42
La sfat	43
Vino! Vii? Vino...	44
Ce-nseamnă luna pentru tine, trecătorule?	45

POEME CU DUH

Simposium	51
Antropologica	52
Asceză	53
Coincidența	54
Cerc vicios I	55
Cerc vicios II	56
O zi ca oricare alta	58

POEME ACERBE

Comunicat imaginar de presă cu privire la o abolire fantastică	61
Unisex în Țara lu' Hapiend (varianta prozaică)	62
Frica	63
Sonet de luptă	65
Nihil sine Deo	66
O lume nebună, nebună	68
Poem în negru	70

POEMELE MAMEI

<i>In memoriam (debut postum)</i>	
Iubirea mea	73
Dorul de tine	74

Dacă aş fi	75
Pedeapsă I	76
Pedeapsă II	77
Sete	78
Casa copilăriei	79
Doru-i dor	80
Tinerețea mea	81

De la etaj

În ecuația nopții
orașul e egal cu depărtarea
purtîndă, ca o cochetă ce se află,
din lumina becurilor și lampioanelor,
o fustă
pe care se deslușește
ca o broderie
un pește și un harpon.

De anticipație

Azi m-au depășit cinci mașini albe,
douăzeci de mașini ieftine,
două biciclete tandem cu câte un pasager,
un avion proprietate personală
(care s-a și prăbușit într-o junglă din cartierul vecin)
și multe altele de hîrtie,
m-am împiedicat de câini și pisoi ai nimănu
și-am călcat pe șobolani.

Nu m-a depășit nici un mijloc de transport
în comun.
În tinerețe aveam mai multe în comun
cu mijloacele de transport,
în zilele noastre îmi fac, numai,
plimbarea de seară sau de dimineață,
o dată pe săptămînă sau o dată pe lună,
cu urechea lipită de orașul natal,
care îmi spune că a pierdut șirul străzilor
și că neoanele îl deprimă,
îmi spune că e okei să fii dezmorțit
dar nu modernizat,
că îi vine să se facă mic,
să se ascundă la subsolul vreunei clădiri vechi
și monumentale,
ca acelea care au făcut loc bulevardelor întinate
de ne iubire.

Perpetuum mobile

străzi cu mersul tău pe buze
monumente de pași tropăitori
împietriți pe alei misterioase
mersul oricui pe limba colțurilor de stradă
din lumea frumoasei din orașul adormit

vrăjitoarele sunt bine-mersi
fac inhalații deasupra cazanelor
bolborositoare de farmece
prinții își pierd vremea pe la bursă
sau la vreo partidă de ceva pe viață și pe moarte

învăluitor, un iz de uitare

Orașul, în sine

Îmbătrânise într-o stație de tramvai
un habitat familiar cu bune și rele
zilele nu semănau una cu alta
nici oamenii care treceau prin viață
așteptînd tramvaiul pașpe
pe care îl vedeau venind teii
și lătra un dulău
cînd scrîșneau, de departe, șinele.

Era un tip matinal, frugal, echilibrat,
de caracter, iubitor, muncitor, responsabil,
primul în stație de decenii întregi.
Tramvaiul se întîmpla de multe ori să nu vină
el, însă, era acolo negreșit.

Se întorcea după-amiezele
uitîndu-se cu jind la stația de pe partea cealaltă
a drumului,
dar nu vom vorbi acum despre asta,
nici despre serile sau despre nopțile lui.
Zorii,
îl înfiorau zorii,
era ca un mers la întîlnire,
era ca o venire pe lume.
În diminețile lui ciripeau vrăbiile,
În diminețile lui pîlpîia un felinar.

Vice-versa

Nu știi cînd hoardele de poeți slobozi la gură
au părăsit orașul
străzile par mai ele însele fără barzi și saltimbanci.

Zilele și lunile și anii și vecii
s-au strîns în prag la mine,
după ce au trecut întîi
pe la vecini și pe la aproapele.

Cu tine trec prin toate regnurile,
aproape că înțeleg
cum e să te dai de trei ori peste cap
ca să te prefaci în ceva mai util.

Tu și cu mine
o mîna de tină.

Reverie

E seară.
Orizontul și-a pus coatele
pe balustrada balconului meu;
L-am privit
ca de la egal la egal.

Poeme bucolice

minunea cu coada de șopîrlă

n-am fost la paris
nu am pariat pe nici un cal
ce tăia vîntul în felii subțiri
ca foaia de țigară
cu coama sa periată
și mîngîiată de stăpîni avizi de frumos

n-am fost la paris
nu îmi era în drum
dar mi-au povestit prietenii de o stradă
unde casele nu au numere
și porțile sînt închise
am văzut într-un vis
că se numea strada libertății
și era locuită numai de foști

nu am fost la paris
dar sînt zeci de copaci de la mine
pînă la gardul vecinului
printre ei sînt tot atîtea poteci și intrînduri
îți cauți pe îndelete
luminișul sau ascunzișul
după cum a făcut și o șopîrlă tînără
pe care a țintuit-o o rază de lumină
în clipa în care ajunsese pe jumătate în scorbură
am mai apucat să văd unduirea cozii
am mai apucat să-mi întipăresc o amintire